

ραδόσεις αὐτοῦ, εἶνε ἀνώτεροι πάσης περιγραφῆς καὶ προσδοκίας.

Ἀνέκαθεν ὑπεστηρίζαμεν ὅτι ἴνα ἡ Ἑλλάς ἀναπτυχθῇ καὶ προαχθῇ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς καὶ τὴν ἐξωτερικὴν εὐημερίαν, ἔδει οἱ νεαροὶ υἱοὶ τῆς νὰ ἐπιδοθῶσι μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν πρακτικῶν ἐπιστημῶν αἵτινες τὴν βιομηχανίαν καὶ γεωργίαν ἀφορῶσαι, χρησιμεύουσι πρὸς πολυπλασιασμόν οὐ μόνον τῶν ὑλικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἡθικῶν κεφαλαίων, ἐν τῷ ὅταν μάλιστα οὗτος εὐρίσκεται ἐν νηπιώδει ἔτι ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην καταστάσει, καὶ τοὶ ἀφρονίαν ζωτικῶν χυμῶν ἐνέχοντι. Συνεπῶς μετὰ προτοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος μεγίστου ἀκολουθοῦμεν τὰ βήματα αὐτὰ εἰς τὰς πρακτικὰς ἐπιστήμας ἡ νεολαία μας ποιεῖ, καὶ δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν χαρὰν ἣν μᾶς ἐμποιοῦσιν αἱ ἐκ Παρισίων, Ἀγγλίας καὶ ἄλλων μερῶν ὅπου διάφοροι Ἑλληνες σπουδάζουσι τὴν βιομηχανίαν καὶ γεωπονίαν εἰδήσεις περὶ τῆς εὐδωσέως τῶν εἰς ταύτας. Οὕτω μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως μανθάνομεν ὅτι ἀρκετὰ μεμορφωμένοι νέοι καλῶς κατηρτισμένοι ἐν ταῖς ἐνταῦθα σπουδαῖς τῶν ἐν τῷ Πολυτεχνείῳ, μετ' εὐδοκίμων εἰσηγηρίων ἐξετάσεις, πλείστων ὄντων τῶν διαγωνιζομένων, ἐγένοντο δεκτοὶ ἐσχάτως ὡς μαθηταὶ τῆς ἐν Παρισίοις διακεκριμένης Σχολῆς τῶν Γεφυριδοποιῶν (Ecole des Ponts et Chaussees) — Μεταξὺ τῶν ἐπιτυχόντων ἀναφέρομεν τοὺς καλοὺς νέους κ. κ. Περικλῆν Δαμιανὸν τῆς γνωστῆς ἀγαπητῆς οἰκογενείας, τοῦ σεβαστοῦ τῆς ἀνατομίας καθηγητοῦ. Ἰγγλέσσην καὶ Γεωργιάδην. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι θέλουσιν ἐξακολουθήσει πρὸς τὸ συμφέρον καὶ ἑαυτῶν καὶ τῆς πατρίδος, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιμελείας τὴν σπουδὴν τῆς μηχανικῆς, κλάδου χρησιμωτάτου τῇ Ἑλλάδι καὶ λίαν χαλαίνοντος — τοὺς ἀναμένομεν τελείους.

Ἐκεῖ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Λυκαβητοῦ, ὑπὸ τὰ πα-

ράθουρα τῆς Τραπεζῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀντελήφθημεν φρικτοῦ θεάματος. Εἶδομεν ἀτυχῇ γέροντα, ὁ ὑποῖος κατακείμενος χαμαὶ, ὦ ! ἂν μπορεῖτε μὴ φρίξετε ! ἐκαθάριζε μεγάλῃ τῆς κοιλίας του πληγὴν, ἀπὸ τῆς ὁποίας σπληνίας δυσώδεις ὡς ἀπὸ χαίνοντος τάφου σκώληκες ἐξήρχοντο. Καὶ ἦτο τὸ θέαμα ἀπαίσιον, φρικτὸν, διαρκέσαν μέχρι τῆς ἐλεύσεως ἀστυνομικοῦ κλητῆρος, ὅστις παραλαβὼν τὸν ἀτυχῇ γέροντα τὸν μετέφερεν εἰς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἐν τῇ θέσει Ἑλίτσα τοῦ χωρίου Ἀνω Φαναρίου τῆς Ἀργολίδος, τὴν 3 τρέχοντος ὁ Α. Μπάκας ἐφόρνευσε δι' ὅπλου τὸν Κ. Τζάθαν· οἱ λόγοι εἰσὶν εἰσέτι ἀγνώστοι.

Ἐπιβάται τῆς Χίου ἀπὸ Σύρου εἰς Ἀνδρόν παραπονοῦνται πικρῶς διότι τοὺς ἐβγάλε εἰς τὸν Χαλκολιμένα, καὶ ὅχι ὅπου συνήθως προσορμίζεται ἕνεκα κακοκαιρίας ὅπου ἐπὶ 36 ὥρας ἔμεναν ἐκτεθειμένοι εἰς βροχὴν, κλπ. Ἀλλ' ἂν τοὺς ἐπνιγε διὰ νὰ τοὺς πᾶγῃ εἰς τὸν λιμένα, τότε ποῦ θὰ ἔκαμνον τὰ παράπονά των;

— Ἀφίκετο χθὲς ἐνταῦθα ὁ ἐν Σέρραις Ἕλλην πρόξενος κ. Ναπολέων Μπέτσος.

— Ἄλλος Μακεδὼν φιλόπατρις καὶ εὐφύεστατος, ὁ χαριέστατος κ. Γεώργιος Σωτηριάδης, γνωστὸς ἐνταῦθα καὶ ἐν Σέρραις, ἀποπερατῶν κατ' αὐτὰς τὰς Ἀκαδημαϊκὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ἐπανακάμπτει εἰς τὴν φίλιν πατρίδα μετὰ πενταετῆ ἀπουσίαν, καθ' ἣν ἐνησχολήθη ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ, περὶ τὴν σπουδὴν τῆς ἱστορίας καὶ παιδαγωγικῆς. Ἐχομεν ἐλπίδα ὅτι καὶ οὗτος ὁ ἰσχυρὸς μαχητὴς θὰ προτιμήσῃ νὰ ἐργασθῇ ἐν τῇ φίλῃ Μακεδονίᾳ.

21 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 21

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάρου.

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 586)

Καὶ ἀναίσθητοι εἰς τὰς καλλονὰς τῆς ἑορτῆς, κωφοὶ εἰς τὰς φωνὰς τῶν αἰοδῶν, εἰς τὸν ἦχον τῶν ὀργάνων τῆς ὀρχήστρας, ἔμενον ἐκεῖ ὑπὸ τὸ βάρος πνιγηρᾶς ἀτμοσφαίρας, ριπτοντες ἐπὶ τῆς τραπέζης χρήματα.

Μηχανικῶς ὁ δούξ εἶχε φθάσει εἰς τὰ δωμάτια τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ἐπεριπάτει ἀσκόπως. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν λοιπὸν ἡ εἰμαρμένη τὸν ὠδήγει μετὰ τόσας ὥρας ἀποφάσεις εἰς τὸ ἄκρον αὐτῆς τῆς τραπέζης; Ὁ μπαρκαδόρος ἔλεγε :

Κύριοι δρίστε. Ὁ Γάστων ἐξάγων χιλιόφρακτον γραμμάτιον ἐκ τῆς νομισματοθήκης του, τὸ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐκέρδισε. Ἀφῆκε νὰ τοῦ διαφύγῃ ἓνα Μπᾶ ! πλήρες ἐκπλήξεως. Εἶχεν ἀπομάθει τὴν ἐπιτυχίαν. Ἦτο περίεργος νὰ ἴδῃ ἂν ἡ τύχη του θὰ ἐπέμενεν. Ἐκάθησε.

Τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ Μουλινὲ εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χαρτοπαιγνίου. Ἦτο δὲ ἡ πρώτη φορὰ, καθ' ἣν εἰσῆρχετο. Ἀπηχθάνετο, κατ' ἀρχὴν, τὰ παιγνίδια τὰ λεγόμενα τυχερά. Ἦθελε νὰ διορθώσῃ τὴν τύχην διὰ τῆς τέχνης. Ἐπαιζεν εὐχαρίστως ζατρίκιον. Δὲν ἤξευρεν ὅμως βίστ. Ἐν τούτοις ἐπλησίασε καὶ βλέπων ὅτι ὁ Γάστων ἄφινε τὰ ἑκατὸν λουδοβικικά του ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀπέθηκε σοβαρῶς δέκα φράγκα πλησίον τῶν χρημάτων τοῦ δουκός. Προφανῶς ὁ Μουλινὲ ἤθελε νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν Βλιγνύ. Ἐπιθυμῶν δὲ νὰ μὴ φανῇ ἀδιάκριτος, ἡγόραζε τὸ δικαίωμα αὐτοπαίζων. Ὁ Μουλινὲ ἦτο ἄνθρωπος τῶν ἐπωφελῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἡ παρτίδα ἐξηκολούθει, ἀλλ' ἡ τύχη εἶχε μεταβληθῇ. Φαίνεται ὅτι τὰ δέκα φράγκα τοῦ ἐναρέτου βιομηχανοῦ εἶχον διαλύσει τὴν γοητείαν. Ὁ Βλιγνύ ὡχρία καταληφθεὶς καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ πάθους του, ἐπαιζε μανιωδῶς καὶ τὰ τελευταῖα του τραπεζογραμμάτια. Ὁ Μουλινὲ, περιφρονῶν τὰ κέρδη, ἐξηκολούθει νὰ παίξῃ μετὰ τὰ δέκα φράγκα του.

Ὅταν, κατὰ τὰ ἐξημερώματα, ἡ παρτίδα ἐτελείωσε δι' ἑλλειψιν παικτῶν, ὁ δούξ ἔχανε τεσσαράκοντα χιλιάδας

ΧΡΟΝΙΚΑ ΒΩΛΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΝ ΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βώλος, 5 8βρίου.

Ἐπὶ τριήμερον ἤδη διατελοῦμεν ἐν πραγματικῷ ἀποκλεισμῷ. Βροχὴ συνεχῆς, καθ' ὅλον τὸ Πῆλιον, κατέκλυσε τὴν πόλιν τοῦ Βώλου ἱκανῶς ἐλ ταύτης παθοῦσαν. Ἡ συγκοινωνία ἐντὸς τῆς πόλεως, καὶ ταύτης πρὸς τοὺς ἔξω, ἐφ' ἡμέρας ὅλας τέλεον διεκόπη.

Οἰκίαι καὶ καταστήματα ἐπλημύρηνσαν ὑδάτων. Αἱ ἐργασίαι ἔπασαν. Ἡ τοῦ μεγάλου στρατῶνος πλᾶτεια, καὶ ἡ τοῦ τελωνείου μετεβλήθησαν εἰς ἀληθὴ λίμνην, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἡδύνατο κάλλιστα νὰ πλεύσῃ λέμβος. Ἡ ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης ὁδοῦ γέφυρα, ἀδιάβατος ὅπως διέλθῃ τις ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον τῆς ὁδοῦ μέρος ἢ κυριολεκτικώτερον ὅπως διαπορθμευθῇ τις ὑπεβάλλετο εἰς τὴν ἀπότισιν ἀμοιβῆς ἐκ λεπτῶν πεντεκαίδεκα, ἥτοι εἰς ἀχθοφορικὸν δικαίωμα τῆς δι' ἀθιγγανικοῦ ὤμου διαβάσεως τῶν σχηματισθέντων ποταμῶν. Καὶ οὕτω ὁ ἀτυχὴς ἄνθρωπος ἐπὶ στιγμὴν, καὶ ἄκων, μετεβάλλετο εἰς ἄχθος. Ἀγέλη δὲ βοῶν παρασυρθεῖσα ὑπὸ τῶν ὑδάτων, ἀπωλέσθη. Ἐκ τῆς ἀγορᾶς, ἀκριβῶς εἰπεῖν, τὸ κρέας ἐγάθη καθ' ὅλην τὴν δευτέραν, τῶν κρεοπωλῶν μὴ δυναμένων νὰ ἐξέλθωσι τῶν κρεώπωλῶν. Ἡ ἐν γένει δ' ὕψις τῆς πόλεως ἦν ἀληθῶς ἀπελπισ, ἀπὸ τοῦ μικροτέρου μέχρι τοῦ μεγαλειότερου, καταγινόμενου εἰς τὴν ἀποβολὴν τῶν ὑδάτων, ἰδίως ἐκ τῶν ὑπογείων, καὶ τῶν ἰσογείων ἐμπορικῶν καταστημάτων. Αἱ ὁδοὶ καὶ σήμερον ἔτι εἶνε ἀδιάβατοι. Ἀγνωστον δ' ἂν ἡ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ Λαρίσσης ἔμεινεν ἀβλαβής. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι τοιαύτην θεομηνίαν ἀληθῶς, δὲν θέλομεν λάβει τὸ ἀτύχημα νὰ ἴδωμεν αὖθις, διότι τότε δέον ἀπὸ τοῦδε νὰ σκεφθῶμεν καὶ περὶ τῶν μέτρων τῆς ἰδίας ἡμῶν σωτηρίας.

Ἐν τούτοις τὸ ὄμμα ἡμῶν ἐκτείνοντες εἰς τὴν ἐν γένει

τῆς πόλεως κατάστασιν, καὶ ποικίλως αὐτὴν ἐξετάζοντες, ἥκιστα εὐρίσκομεν ἀνταποκρινομένην τὴν πρώτῃν βεβαίως ἐκ τῶν νέων ἐπαρχιῶν πόλιν, εἰς τὰς προόδους, ἰδίᾳ δ' εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ἐποχῆς, ἐν ἣ ζῶμεν. Βεβαίως οὔτε δίκαιον οὔτε λογικὸν εἶνε ν' ἀξιῶσθαι τις, οὕτω βραχέως, τὴν ἀναμόρφωσιν μιᾶς πόλεως, ἐν ἣ μέχρι τῆς χθὲς ἔτι ἐδέσποζον οἱ τούρκοι.

Ἄλλ' οὔτε ἀδύνατος οὔτε χαλεπὴ ἐξ ἄλλου εἶναι, ἡ τῶν κακῶς κειμένων, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων βελτίωσις, ἰδίᾳ δ' ἡ ἐκ τῶν τουρκικῶν παραδόσεων εἰς τὴν σημερινὴν ὁδὸν τῆς προόδου μετάβασις.

Ἄς ἐλπίσωμεν ἐν τούτοις, ὅτι μετὰ τὴν νέαν τάξιν τῶν πραγμάτων τοῦ δήμου, καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῶν βαρέων δημοτικῶν καὶ λιμενικῶν φόρων, ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ Βώλου θέλει ἐργασθῇ δεόντως ὅπως καταστήσῃ τὸν δῆμον ἐν ἀντιπροσωπεύει ἀντάξιον τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ κάλλους, καὶ ὑπόδειγμα προόδου, ταῖς λοιπαῖς τῆς ὅλης ἐπαρχίας δημοτικαῖς ἀρχαῖς.

Αἱ ἐμπορικαὶ συναλλαγαι, καὶ ἡ ἐν γένει κατάστασις τῆς ἀγορᾶς, ἐν ὑποτρεμούσῃ καταστάσει, ὡς ἐκ τοῦ ἀτυχήματος ἐνὸς ἐμπορικοῦ καὶ ἐτέρου τραπεζιτικοῦ καταστήματος ἰδιωτικοῦ, πρὸς ἃ ἠνείχοντο δι' ἱκανὰ ποσὰ καὶ ἐγχώρια καταστήματα δι' αὐτὴν οὐ σμικρὸν συντελεῖ καὶ τὸ ὑπὸ τῆς τραπεζῆς Ἡπειροσεσσαλίας ληφθὲν μέτρον τῆς παύσεως τῶν προεξοφλήσεων καὶ τῶν ἀνοικτῶν καὶ τρεχουμένων λογαριασμῶν.

Πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐλευστομένου μηνός, ἡ διεύθυνσις τοῦ ἐνταῦθα σιδηροδρόμου, θὰ δυνήθῃ νὴ τελήσῃ τὰ τόσον προῶς προκηρυχθέντα ἐγκαινία, μάλιστα μετὰ τὰς χθεσινὰς βροχὰς καὶ τὰς πλημμύρας.

Ἐν τούτοις καὶ περὶ τῶν ἐγκαινίων τούτων, καὶ περὶ ἄλλων ἀντικειμένων σχετικῶς πρὸς τὸν τόπον, ἐπιφυλάσσομαι νὰ γράψω ἐκ καιρῷ εἰς τὸ ἀκούοντως κυκλοφοροῦν ἐνταῦθα ἀγαπητὸν «Μὴ Χάνεσαι».

Ἀραβῆς.

φράγκων. Πρὸ πολλῶν ἡδὴ ὥρῶν ὁ Μουλινὲ, βεβαιωθεὶς περὶ τῆς τύχης τοῦ μνηστῆρος τῆς δεσποινίδος Μπωλιέ, ἐκοιμᾶτο ἡσύχως εἰς τὸ ὥραϊον μέγαρόν του, τὸ εὐρισκόμενον ἔπὶ τοῦ βουλευδάρτου Μαλέρβι.

Ὁ Γάστων μὲ κεφαλὴν κενὴν, ἐκνευρισμένος καὶ καίων, τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ Μπωλιέ, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ παραθύρου του, παρετῆρει τοὺς σαρωτὰς οἵτινες ἤρχιζον τὴν πρωϊνὴν των ἐργασίαν. Ἡ πρωϊνὴ δροσιὰ τὸν ἀνεζωογονήσε. Ὁ καθαρὸς οὐρανὸς ἦτο ἐλαφρῶς ροδοφάβης. Ὁ νέος εἶπε καθ' ἑαυτὸν : Ἐκαμα μίᾳ ἀνοησίᾳ ἀπόψε, ἀλλὰ τὴν νύκτα θὰ φύγω. Ὡς τὸ διάβολο ὁ βακκαράς. Ἐνεδύθη, κατέβη, ἐπῆρε μίᾳ ἄμαξα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δάσος τῆς Βουλῶνης. Τὸ ἑσπέρας δὲν ἀνεχώρησε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον.

Ἐνῷ δὲ ἐγίνοντο ὅλα ταῦτα, ἡ Κλαίρη ἀκλόνητος ἐν τῇ ἐμπιστοσύνῃ της καὶ ἀδιάσειστος ἐν τῷ ἔρωτί της, ἐπερίμενε τὴν ἐπάνοδον τοῦ μνηστῆρός της.

W

Τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ὁ Μπασελίνος εἶχε φέρεῖ εἰς τὸ φρούριον τοῦ Μπωλιέ δύο εἰδήσεις, ἐξ ἴσου λυπηράς, τὴν τῆς ἀπωλείας τῆς δίκης καὶ τὴν τῆς διαμονῆς τοῦ Γά-

στωνος ἐν Παρίσις, ἡ μαρκησία ζαλισμένη ἀκόμη ἀπὸ τόσῳ φοβερὸν κτύπημα, ἐκάθητο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ, ἥτις ἔβλεπε πρὸς τὸ ἀνδῆρον. Ἦτο παραδεδομένη εἰς τὰς σκέψεις της καὶ αἱ θλιβεραὶ ἐντυπώσεις της ἐξωγραφίζοντο ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ὁ μαρκήσιος εἰσερχόμενος ἀποτόμως διετάραξε τὴν σειρὰν τῶν λυπηρῶν σκέψεων τῆς μητρὸς του, ἥτις ἀνεσκήρτησεν εἰς τὴν θέαν τοῦ υἱοῦ της καὶ τὸν παρετῆρει μὲ ἀνησυχίαν, ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μήπως συνέβη καὶ τίποτε ἄλλο δυσάρεστον. Ἀλλὰ βλέπουσα ὅτι ἦτο ἡσυχος καὶ ἐμειδία, ἐστέναξε.

— Τί εἶναι ; εἶπεν.

— Ἐρχονται οἱ ἐξάδελφοί μας, μητέρα, ἀπεκρίθη ὁ νέος. Ἡ ἄμαξά τους ἐμῆλκεν εἰς τὸν κῆπον καὶ περνάει τὴν μεγάλην δεινδροστοίχιαν.

Καὶ πραγματικῶς ἤκούετο ἐν τῷ ἡσυχῷ ἀέρι τῆς ἑσπέρας ὁ θόρυβος τῶν τροχῶν, οἱ ὅποιοι ἔτριζον ἐπὶ τῆς ἄμμου. Ἡ χουχουλιάρα μαρκησία ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν μὲ μίᾳ μικρᾷ ἐσάρπα, ἐκουκουλώθη μὲ τὸ σάλι της, καὶ διερχομένη τὸν εὐρὺν πρόδρομον, στρωμένον μὲ πλάκας καὶ στολιζόμενον μὲ τὰ ὑψηλὰ ἐκ γλυπτοῦ ἀνακαρδίου φατνώματα, ἐπροχώρησε πρὸς τὴν κλίμακα. Ἡ ἄμαξα διαγράφουσα καμπύλην εἶχε σταματήσει. Γελαστὴ κεφαλὴ, φέρουσα καπέλλο γαρνιρισμένο μὲ λοφοφόρον, ἐφάνη ἀποτόμως εἰς τὴν θυρίδα. Χεῖρ, φοροῦσα χειρῶν τῆς Σουηδίας, ἐκινεῖτο τάχως, ἐνῷ δρο-

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ἐπειδὴ τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἔσχε τὴν ἀδροπροσύνην νὰ μὴ ἀναφέρῃ εἰς τὸ περὶ βιβλιοκαπηλείας ἐν τῷ ἐνταῦθα γυμνασίῳ χρονικὸν τὸ ὄνομα τοῦ βιβλιοκαπήλου καθηγητοῦ Ι. Μεσολαργᾶ (ἐπειδὴ τούτος ὁ λάκερος ὁ κύριος εἶνε) οὗτος ἐθεώρησε πρέπον ἀντὶ τὰ λουφάζῃ, νὰ ὁμιλήσῃ ἐξ ἑδρας κατὰ «Μὴ Χάνεσαι» ἐν τῇ παραδόσει του, ὡς πληροφοροῦμεθα. Ὁ δὲ σύλλογος τῶν καθηγητῶν σκέπτεται ἂν πρέπει νὰ ἀπαντήσῃ καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν βάσανον τῶν δικαιολογητικῶν καὶ γραμματικῶν σκέψεων. Φαντασθῆτε σύσκεψιν δασκάλων καὶ μάλιστα — ἔχει γούστο — εὐρισκομένοις ἐν διαφωνίᾳ περὶ τοῦ ἂν τὸ «γάρ» προτάσσεται ἢ ἐπιτάσσεται τοῦ ῥήματος! Εἰς τὸν μὲν λέγομεν ὅτι πολὺ ἀγροίκως ἐφέρθη ἐπιτεθεὶς πεζότατα, ποταπῶς, διδασκαλικώτατα κατὰ φύλλον πολὺ ὑπερόχου ἡθικῆς καὶ ὑπολήψεως τῆς ἰδικῆς του· καὶ ὅτι πολλὴν τιμὴν μᾶς κάμει ἂν «δὲν τὸ εἰσάγῃ εἰς τὸ σπῆτι του» καὶ πρὸς τοῦτο μάλιστα τὸν παρακαλοῦμεν.

Οἱ βιβλιοκάπηλοι μὲ τοὺς βιβλιοκαπήλους καὶ κάθε κλέπτῃς μὲ τὸ λημέρι του.

Τὸν δὲ σύλλογον τῶν κκ. καθηγητῶν θερμῶς παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ· ἐπειδὴ πρῶτον μὲν δύναται νὰ μᾶς φωτίσῃ ἂν εὐρισκόμεθα εἰς πλάνην τινα· ἀλλὰ κυρίως θὰ εὐχαριστηθῶμεν ὁφραϊνόμενοι τὴν ἐκ τοῦ σκαλίσματος τοῦ βορβόρου μερικῶν ἀτόπων του γαργαλιστικὴν δυσωδίαν.

Προθύμως θέλομεν ἀκούσει παντὸς ἀνεξαρτήτου διδασκαλικῶν χατηριῶν μαθητοῦ ὅ,τι δίκαιον παράπονον καὶ πᾶσαν θετικὴν πληροφορίαν. Δι' ὃ καὶ προσκαλοῦμεν πάντα τοιοῦτον νὰ μᾶς ἐνταμώσῃ ἐμπιστευτικῶς.

Τορὸς

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ὀπλοστάσιον ἀεροστάτων ἐν Τουλῶν. Ἀπὸ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου τὰ αεροστάτα ἀποτελοῦσι μέρος τῆς πανοπλίας τοῦ Ἑλλήως, ὡς τὰ ὀπισθογεμῆ καὶ τὰ ραβδωτὰ τηλεβόλα. Κατὰ συνέπειαν ἐν τοῖς ὀπλοστασίοις τὸς Εὐρώπης πρὸ πολλοῦ ἤνοιξε τμήμα κατασκευῆς πολεμικῶν ἀεροστάτων. Τὸ τελειότερον μέχρι τοῦδε εἶνε τὸ ἐν Τουλῶνι εἰδικὸν ὀπλοστάσιον τοιούτων, ὅπερ κατασκευάζει μεγάλας ποσότητας, δι' ἑκάστον σῶμα τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ. Διαιροῦνται δὲ τὰ κατασκευαζόμενα εἰς δύο τάξεις, εἰς ἀερόστατα ὀνομαζόμενα κατασκοπευτικά, μεταφέροντα ἄνδρας καὶ ἐργαλεῖα, καὶ τὰ συνήθη σημαντικὰ ἀερόστατα, τὰ ὁποῖα ὑφύονται εἰς τὸν ἀέρα πρὸς τὸν σκοπὸν ἀναγνωρίσεως.

Δι' ἡμᾶς σύστασις ἰδίου τοιούτου ὀπλοστασίου εἶνε περιττή, καθ' ὅσον παρ' ἡμῖν καὶ πολιτευόμενοι καὶ πολλοὶ τῶν κυρίων ἀξιωματικῶν μας εἶνε φουσκωμένα μπαλόνια, τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ ἀναβῶσιν ὅσον θέλετε ὕψηλά.

Νεκρανάστασις. Δηλαδή ἡμινεκρανάστασις, καὶ ἀκριβέστερον ἀναζωογονήσις πνιγμένων καὶ ἀσφυκτικῶν. Ἡ ἐπιστήμη, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ ἀναστήσῃ νεκροὺς ὁδωδότης, καταγίνεται νὰ ἀναστήσῃ φαινομένους νεκρούς. Πολλὰκις ἀνασύρονται ἐκ τῆς θαλάσσης πνιγμένοι· ποῖα εἶνε τὰ δραστηριώτερα μέσα δι' ὧν δύναται νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν ζωὴν; Πολλὰκις καταβιβάζονται ἐκ τῆς ἀγχόνης ὅπου ἀπεπειράθησαν νὰ αὐτοκτονήσουν ἀναισθητοὶ καὶ ἀναισθητοὶ· πῶς εἶνε δυνατόν νὰ συνέλθωσιν εἰς τὴν ζωὴν; Ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ δὲν καταγίνεται μόνον ἡ ἱατρικὴ ἵνα ἐφεύρῃ τὰ καταλληλότερα μέσα, ἀλλὰ γίνεται καὶ σύλλογος, οἵτινες θέ-

σερὰ καὶ εὐτυχος φωνὴ ἔλεγε: Καλημέρα, καλημέρα σας, ὁλοι σας.

Ὁ νέος μαρκήσιος εὐρίσκετο ἤδη πλησίον τῆς ἀμάξης. Κῦμα ἐκ μετάρης ἐξήλθεν αὐτῆς μὲ ζωηρότητα ἀφίνον νὰ φαίνεται ἐπὶ τοῦ ὑποποδίου μικρὸ στιβαλάκι ἀπὸ αἰθοόκκινον δέρμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑφούτο χαριτωμένη κνήμη, διαγραφομένη σκανδαλωδῶς ὑπὸ περικνημίδα ἐκ φαῖας μετάρης. Καὶ ἡ βαρόνη Πρεφὸν ἔτρεξε νὰ ριθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μαρκησίας, καταφιλοῦσα αὐτὴν καὶ λέγουσα διὰ διακεκομμένης φωνῆς.

— Ἀ! θεῖά μου, πόσον εἰμ' εὐχαριστημένη! ἃ καλὴ μου θεῖα! Εἶναι τόσοσ καιρὸς!... Καὶ σεῖς καλοὶ μου φίλοι...

Καὶ ριπτομένη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς δεσποινίδος Μπωλιῆ, ἐπανήρχισε τὰς τρυφεράς ἀναφωνήσεις τῆς, συνωδευμένας μὲ ζωηρὰς θωπείας:

— Κλαίρη μου! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπέρασε ἓνας αἰὼν.

Ἐπειτα χωρὶς νὰ διστάσῃ, διηυθύνθη πρὸς τὸν Ὀκτάβιον, τὸν ὁποῖον ἀφῆκε νὰ τὴν φιλήσῃ. Μετὰ ταῦτα, ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ χειροκλονήματα ἐπὶ τὸ ἀγγλικώτερον, γελῶσα, ἀνακινούσα διαρκῶς τὸ φόρεμά της, ἀναπνέουσα μόλις διὰ μέσου τῶν ἀναφωνήσεών της, ἐξ ἐφόδου κυριεύουσα τὸ φρούριον καὶ τοὺς κατοίκους του, διὰ τῆς ἐκχειλιζούσης χαρᾶς της. Αἰφνης ὁμως, γενομένη σοβαρὰ, ἡ βαρόνη ἀνέκραξεν.

— Ἀ Θεέ μου! καὶ ὁ σύζυγός μου! Τὸν ἀνεζήτησα μὲ

ἀνησυχίαν περίξ καὶ διὰ τοῦ βλέμματος. Ἐχασα τὸν ἄνδρα μου;

Γλυκεῖα φωνὴ τῆς ἀπάντησε. — Ἐδῶ εἶμαι, ἀγαπητή μου. Ἐπερίμενα ἡσύχως τὸ τέλος τῶν διαχύσεών σας διὰ νὰ χαίρετίσω καὶ ἐγὼ τὰς κυρίας.

Καὶ ἐξερχόμενος τῆς σκιᾶς νέος τις, τριάνοντα περίπου ἐτῶν, φορῶν ἔνδυμα ταξιδίου, μὲ τὸν σάκκον ἀπὸ τῶν ὤμων ἀνηρτημένον, ἐπεφάνη ἐν πλήρει φωτὶ, καὶ μετὰ εὐμειδούς καὶ ἡσύχου εὐγενείας, ἐπλησίασε τὴν μαρκησίαν καὶ τὴν Κλαίρην.

— Χαιρετίστε λοιπόν! ὑπέλαβεν ἡ ζωηρὰ βαρόνη. Καλὰ! Τώρα πηγαίνετε νὰ ἐπιστατήσετε ὅτῃν ἀποβίβασιν τῶν πραγμάτων. Σᾶς συνιστῶ πρὸ πάντων τὸ μεγάλο ξύλινο κουτί ποῦ ἔχω τὰ κκέλλα μου. Μοῦ ἐγγυᾶσθε;

— Μάλιστα, ἀγαπητή μου, ἀπάντησεν ἡσύχως ὁ βαρόνος.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Ὀκτάβιον, ὅστις τῷ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα.

— Δεκαενέα δέματα, φίλε μου! προσέθηκε μειδιῶν. Τριακόσιαι ὀκάδες παραπάνου ἂν ἐπιτρέπεται νὰ πέρνῃ κανεὶς ὁρεᾶν εἰς τὸ σιδηρόδρομο! Νομίζω ὅτι ἡ γυναῖκά μου μεταφέρει πολεμεφόδια πυροβολικοῦ!

(ἀκολουθεῖ)